

at samtidig med, at vi foretager de store Indkøb i Amerika, vil det være rigtigst at optage et amerikansk Laan.

Man vil ved at gennemlæse denne Skrivelse, saavel som af mit korte Referat af den, faa det Indtryk, at man i Skrivelsen paa det kraftigste animerer Regeringen til at foretage Kulindkøb, fordi, som det fremhæves Gang paa Gang i Skrivelsen, Fremtidsudsigterne er meget truende. Naar vi saa vender os til Skrivelsen af 7. Juni 1920 fra Statens Kulfordelingsudvalg, møder vi akkurat det samme dér. Det, som særlig kommer frem i denne Skrivelse, er noget lignende som i den førstnævnte med Hensyn til Indkøb fra Amerika: det er særlig Amerika, man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, det er det eneste Sted, hvor der kan være Tale om, at vi kan købe større Partier, og man siger i denne Skrivelse fra Kulfordelingsudvalget, at Amerikanerne ikke interesserer sig for de smaa Indkøb paa 2 000—10 000 Tons; naar man virkelig skal interessere Storhandelen i Amerika, skal det være Indkøb paa 50 000—200 000 Tons, og det føjes til, at de danske Kulimportører ikke vil kunne magte denne Opgave. Man mener altsaa ogsaa her, at Staten skal gaa i Spidsen med Hensyn til Indkøb, og man nævner specielt, at Statsbanerne, Kommunerne — ogsaa Københavns Kommune — og Industriraadet hver især eller eventuelt samlet skal sætte sig i Bevægelse for at foretage Kulindkøb i Amerika; altsaa hver især — eller samlet.

Imod dette, at de danske Kulimportører ikke skulde kunne magte den Opgave at købe de nødvendige Kul til Danmark, protesterer man fra de danske Importørers Side i en Skrivelse af 20. Juli 1920. De fremhæver meget kraftigt, at de meget vel magter Opgaven, og jeg synes for øvrigt, at naar man ser hen til, hvem Statsbanerne har faaet deres Kul igennem — det er i det allervæsentligste danske Kulfirmaer —, har Importørerne dog en vis Ret til at udtale, at de meget vel kunde magte denne Opgave. Men hvad der ogsaa er interessant i denne Skrivelse, er, at Kulimportørerne fraraader at forcere Købene, idet de henviser til, at efter mange Ting at dømme vil Fragterne gaa betydeligt ned. Fragterne var

jo ogsaa kolossalt højt oppe, idet de var oppe paa 125 Kr. pr. Ton fra Amerika. Importørerne siger endvidere, at der helliger større Partier i Provinshavnene, som man har Vanskelighed ved at faa solgt.

Kulfordelingsudvalget har saa atter sendt en Skrivelse, af 5. August 1920, og tilraader deri fremdeles, at man søger at forcere Importen af Kul fra Amerika, og henviser særlig til Indberetninger, de har modtaget fra Legationen i Washington, og hvori det fremhæves, at der er truende Udsigter, og man tilraader i saa stort Omfang som muligt at søge at komme i Besiddelse af amerikanske Kul. Vi maa ogsaa huske paa, hvorledes Situationen var netop paa dette Tidspunkt. I England saa det ud til, at man netop indenfor Kulbranchen skulde ud i en Strejke, der maaske kunde vare i Maaneder, og ingen kunde vide, hvor længe det saa vilde vare, inden vi overhovedet kunde faa Kul fra England.

Man vil altsaa ved at gennemlæse disse Skrivelser se, hvorledes der er den stærkeste Ordfordring til Regeringen til at forcere Indkøbene saa meget som muligt. Vi ved, hvordan Stemningen var her i Rigsdagen; vi har her adskillige Gange haft Kuldebat, hvor man fra Oppositionens Side stærkt har fremhævet den meget vanskelige Situation, vi muligvis vilde komme ud i i Vinteren 1920—21. Vi ved, hvorledes man i Oppositionspressen fremhævede det samme Gang paa Gang. Der stod i „Social-Demokraten“ i Forsommeren, at man fra Regeringens Side maatte sætte sig i Bevægelse for at skaffe Kul, for i det Øjeblik vi manglede dette Raastof, vilde det hele standse, og vi kom ud i ganske ødelæggende Tilstande. Saaledes var der i Situationen saavel som i den offentlige Mening her i Landet den stærkeste Ordfordring til Regeringen til at foretage saa store ekstraordinære Kulindkøb som overhovedet muligt, og forsaavidt man nu vil bebrejde Regeringen, vil bebrejde den højtærede Trafikminister og Statsbanerne, at de har foretaget de store Kulindkøb, fordi Priserne nu efterhaanden er blevet meget, meget lavere, er det efter min Mening ren og skær Bagklogskab, som ingen Verdens Ting er værd. Jeg mener, som